

Dlouho už se potácím,
a i když humor neztrácím,
už jsem stejně dávno prošvih všechno,
co jsem moh mít.

Nikdo tomu nevěří,
že Ikaros bez peří,
by ještě někdy nabral druhej dech,
a ke slunci vzlít.

Když se kouknu vzhůru vidím nebe,
když se kouknu dolů vidím svět.

Jednou křídla roztáhnu,
a snad na slunce dosáhnu,
když se nerozpustí vosk,
a když mě nenecháš na růžích spát.

Dlouho už to nesnesu,
ve spěchu a ve stresu,
život utíká jak splašenej křeček,
a nevím co s tím.

Pěkný věci, který mám,
málokdy si užívám,
i když dobře vím,
že včerejší den už neuvidím.

Když se kouknu vzhůru vidím nebe,
když se kouknu dolů vidím svět.

Jednou křídla roztáhnu,
a snad na slunce dosáhnu,
když se nerozpustí vosk,
a když mě nenecháš na růžích spát.

Jako vlajka ve větru,
jak mrtvola ve svetru,
jako tygr, co mu ostříhali drápy,
a zaběhlej pes.

Jsem Ikaros bez peří,
ve vězení bez dveří,
a jenom někdy si tak pro sebe říkám,
že jsem sem lez.

Když se kouknu vzhůru vidím nebe,
když se kouknu dolů vidím svět.

Jednou křídla roztáhnu,
a snad na slunce dosáhnu,
když se nerozpustí vosk,
a když mě nenecháš na růžích spát,
když se nerozpustí vosk,
a když mě nenecháš na růžích spát.